

Kødet som forståelses- og kommunikationsmiddel

“And your very flesh shall be a great poem,”
Walt Whitman, *Leaves of Grass*, 1855.

af *Jørgen Riber Christensen* og *Kim Toft Hansen*

“And your very flesh shall be a great poem,” skrev digteren Walt Whitman i indledningen til *Leaves of Grass* fra 1855. Fra før Whitman, over Kafkas straffekoloni, kødet som ernæringsmiddel og David Cronenbergs *new flesh*, til moderne udsmykning af kroppen og æstetisk kirurgi har kødet været et forståelses- og kommunikationsmiddel. Menneskets rationalistiske potens er begrænset af kroppens udfoldelsesmuligheder, men det er kun en begrænsning, hvis det bliver opfattet sådan. Krop og kød har været læst som et hylster, der distancerer vores tænkning fra virkeligheden, som således formes af kødets indskrænkende

effekt – håbet og længslen har derfor ofte været et ønske om at undslippe og overskride kødets betingelser. Sjælens renhed forstyrres af kødets grimede maske. Kød og sjæl har – inden for sådanne dualistiske rammer – oparbejdet disparate, adskilte metafysikker, som det igen har været besværligt at (gen)forene. Tanke og omverden har været som to ens poler, der gennem menneskets historie har skubbet sig længere og længere fra hinanden uden blik for, at kroppen ikke kun er en begrænser, men faktisk også kan fungere som en mediator for forholdet mellem omverden og sind. Som poesien kan være en fornemmelse for en ellers svært kommuniker-

bar tilstand, er kød og krop også måder, igennem hvilke vi intuitivt sanser og opfatter verden.

Den moderne filosofiske fænomenologi og den neurologiske kognitionsforskning har senest sat en tyk streg under det, som kunsten og de kulturelle formationer har vidst hele tiden: Vi bruger også kroppen, når vi tænker. Rationalismen er blevet afløst af en mere dialektisk model, der fortæller noget om, hvordan vores hverdagsempiri, vores menneskelige intuition, også medvirker til en tænkning, der ikke alene kan være en forklaringsmodel for eksistens – tænkningen alene er ikke nok for vores væren. Men det er omvendt ikke nok med at vi også tænker med kroppen, for kroppen er også en plastisk enhed, der (næsten) kan modelleres efter personlige ønsker, mens kødet på andre fronter står for forfald. Ældningsprocessen er i sig selv et angstfyldt område for mennesket, men det er også tvivlsomt, hvor dominerende kødet bliver ved med at være. I takt med moderne computerteknologi og medicinske muligheder for regeneration tilpasses den menneskelige krop, stiger mulighederne for teknologisk og klinisk forlængelse af livet. Kønnen er derfor i lyset af fx hormonbehandlinger også blevet mere flydende, hvilket stiller spørgsmålstegn ved vores opfattelse af identitetsstrukturer. På den ene side er det et udtryk for menneskelige ønsker om frihed til selv at vælge, herunder også køn, mens det på den anden side også er læst som et patologisk billede af et dekadent samfund i forfald – spørgsmålet er, hvad det er for et samfund, vi danner, når alt perpetuelt står til diskussion, alle indbyggede elementer er flydende, og ingen faste strukturer kan binde mennesker sammen – er menne-

sket hermed et frit væsen eller en slave af muligheder?

Kødet, kønnen og kroppens udfoldelsesmuligheder er derfor også et omdrejningspunkt for mange mediegener. Internettets socialt interaktive former tilbyder nogle rammer for de flydende samfundsstrukturer – eller det, Zygmunt Bauman kaldte for *flydende modernitet* – som derfor også medfører muligheder for nye kødelige udfoldelsesmuligheder, i positiv og negativ forstand. Denne menneskelige frihed leder til et svært kontrollerbart potentiale for mere tabubelagte medierede kødelige udfoldelser. Det er dog kun den ene side af mediasagen, idet krop og kød heller ikke har været undgået i populære mediegener. Hvor Laura Mulvey kaldte pornografi, melodrama og gyseren for kropsgener med sigte til den kropslige effekt, så gælder det også for mange andre gener, at kødet er i centrum. Hvor horrorgenren ofte handler om kødets opstandelse trods forgængelighed, så har krimien ofte sit initieringspunkt i penetration af kødet. Forbrydelsen, mordet, er også en kødets afbrydelse. Med andre ord er kødet også i fokus såvel tematisk som receptivt i forbindelse med flere almindelige fiktionsgener.

Men kødet er ikke kun menneske, selvom det er menneskets kontakt til de dyriske kræfter. Kødet er også menneskets overlevelse, på trods af vi ikke behøver kød. Derfor er kødet også et udtryk for menneskelig nydelse, erotisk såvel som gastronomisk. Religiøst er kroppen og kødet også blevet tænkt ind som et grundlag for troen eller sågar som en fornægtelse af kødet. Derfor er det i særdeleshed spændende, hvad der sker, når vi sætter kødet som omdrejningspunkt for kulturelle studier og akademi-

ske undersøgelser – det er således emnet for dette første nummer af tidsskriftet *Akademisk kvarter*. De næste to numre af *Akademisk kvarter* har som deres temaer *Globale fortællinger* og *Transgressioner*. De udkommer i henholdsvis foråret og efteråret 2011.

Dette nummers redaktører takker de internationale og danske fagfællebedømmere for deres engagement og faglige omhyggelighed: Steen Christiansen, Aalborg Universitet, Pablo Christoffanini, Aalborg Universitet, Camelia Elias, Roskilde Universitet, Anne Katrine Gjøløff, Københavns Universitet, Tenna Jensen, Københavns Universitet, Thessa Jensen, Aalborg Universitet, Gray Kochrar-Lindgren, University of Washington, Claus Krogholm, Ulrik Lehrman, Syddansk Universitet, Kyle Nicolas, Old Dominion University Norfolk, Jan Schlosser, Aalborg Universitet, Michael Schmidt, Tromsø Universitet, og Bent Sørensen, Aalborg Universitet.

Sigtet med at bruge kødet som et omdrejningspunkt har været at trække nogle tværgående forklaringer, der ikke kun siger noget om enkelte traditioner inden for humanistiske studier. Intentionen er at undersøge, hvad der sker, når sådanne grænser brydes ned af en tematik, der går på tværs af almindelige faglige hegnspele. Derfor er det heller ikke problemfrit at aftvinge tidsskriftets bidrag en specifik teoretisk eller analytisk ramme, som det enkelte bidrag kan falde i. Her mødes forskellige måder at studere humanistiske emner i stedet på alternative måder. Vi ser på eksempelvis performativitet og kød, på kødet som element i forholdet mellem litteratur og filosofi, om troens rammer for en forståelse af kødet, herunder også elementer af litteraturstudier, forskellige helt bogstavelige studier af mødet mellem

medier, teknik og kød, og mange andre perspektiver. Med disse perspektiver håber vi på, at vi ikke kun åbner for alternative vinkler på det humanistiske blik på kødet, men også skaber grobund for videre beskæftigelse med emner, der – af forskellige årsager – ikke er blevet afdækket af dette nummer af *Akademisk kvarter*.

Perspektiver på (og i) kødet

Kødet har på mange måder relevans for os som et udtryksmiddel eller en måde at forme en forståelse på – kødet er eller kan være en performance, der udtrykker et budskab gennem kunst eller i sig selv formidler identitets-koder. Det levende kød som en kulturel tekst eller som et redskab eller en maskine i den performative æstetik er således emnet for Falk Heinrichs "**Kødets performativitet i kunst og teori**". I artiklen og dens argumentation forenes sanseligt detaljerede beskrivelser af performancekunstneren Marina Abramovics opførelse af *7 Easy Pieces* med teoridannelser om performers og publikums positioner af perceptionen og receptionen af en performance. Hvor scenekantens adskillelse på den ene side er performanceopførelsens fjende og hvad, der demarkerer en uønsket adskillelse til publikum, er fraværet af den også hvad, der gør performance forskellig fra teateret. Falk Heinrich anfører imidlertid konkluderende, at en receptiv adskillelse og en empatisk identifikation er paradoksalt samtidigt nødvendige både for performer og publikum, som når Marina Abramovic skærer i sit kød med barberblade. Her er Gadamer's brug af det antikke *theoria*-begreb en passende beskrivelse med dets dobbelte bevægelse, der har en afstandsskabende og afstandsminimerende funktion.

På en overraskende måde betyder det performative også noget for opfattelsen af kroppen, der forstås som både et medicinsk korpus og en kilde til udtryksformidling. Disse aspekter kobles i Jan Eric Olséns artikel "**Meet your inside – endoscopic visualizations in contemporary culture**", der handler om, hvorledes den nyeste medicinske forskning og behandling visualiserer det indre af vores krop vha. indføringer af et miniatyrekamera som det trådløse pillekamera, der blot sluges, og om hvad dette betyder i forhold til vores egen opfattelse af kroppen. Jan Eric Olsén argumenterer i artiklen for, at denne visualiserende, medierende og invasive medicinske praksis har en fremmedgørende effekt. Artiklen anvender eksempler fra klinisk medicin og fra performance-kunst, og der gives en oversigt over denne teknologiske udvikling, og over hvorledes den medicinske, kulturelle og sociale konfiguration af kroppen har ændret sig med det nye medicinske blik, sådan at artiklen forener det kulturelle og det medicinske fagfelt.

Den sociale konfiguration – eller måske nærmere refiguration – er også temaet for næste bidrag. Med udgangspunkt i tatoveringer, piercinger og andre kropsmodifikationer tager Steen Christiansens artikel "**Kødets fristelser**" også fat på emner, der knytter an til lignende spørgsmål om konfiguration af kroppens overfladeudtryk. I sin analyse af softcore og pinup-websitet *suicidegirls.com* diskuterer Steen Christiansen med fokus på kødet som objekt i en kontekst af kønsforskning, hvorledes køn (gender) konstrueres socialt. Modellerne på *suicidegirls.com* forhandler med en tidligere kvindeforståelse gennem to processer: skabelsen og brugen af pinup-fotos og kropsmodifikationer, så der opstår et nyt skønhedsbe-

greb, monster/beauty eller monstrøs skønhed. Spørgsmålet om køn vender vi desuden tilbage til senere.

Kød er imidlertid ikke kun en del af vores kroppe og kulturelle identitet i en fænomenologisk optik. Kød er også et vigtigt næringsmiddel, der dog ikke kun fungerer alene som sådan. I to artikler behandles kød og fødevarer med særligt fokus på de ernærende og – i en vis forstand i forbindelse med den første af de to – performative elementer. Kødet og andre fødevarer bliver også udsat for oplevelsesøkonomiske virkemidler, der kontekstualiserer kødets som mere end blot et næringsmiddel. I Thessa Jensens "**Oplevelsesøkonomi uden kød på?**" underkastes det danske landbrugs fødevarerproduktion således et kritisk gennemsyn. Artiklens hovedpointe er, at landbruget er i klemme mellem to systemer: det disciplinerende og overvågende system, hvor statslig og EU-støtte og sanktioner bestemmer produktionen, og projektsystemet, hvor især mellemstore bedrifter skal agere indenfor et oplevelsesøkonomisk system med innovativ storytelling, og hvor deltagelse i projekter med konsulentbistand kan vise at være en faldgrube for de involverede "ildsjæle". Dette viser artiklens cases bl.a. "Sønderhavens Gårdmejeri", men også positivt med den selvstændigt opbyggede "Den grønne vogn" i Lønstrup.

Kødets rolle som fødevarer er også under lup i artiklen "**Svin – kvalitet og kontrol**". Her kontekstualiserer Anne Katrine Gjerløff og Tenna Jensen den skiftende idealopfattelse af svinets krop historisk i skiftende markedsf forhold. Da eksporten af fedesvin til Tyskland blev erstattet af eksporten af baconsvin til England, blev idealsvinet ændret gennem reguleringer og vejledninger i retning af magerhed.

Sideløbende hermed opstod der kontrol af kødets sundhed. Dette magerhedsideal kan genkendes i BMI, også kendt fra nutidig regulering af menneskekroppen. Artiklen beskriver trine i denne udvikling, og hvordan Det Gode Køds karakter blev skabt i krydsfeltet mellem kulturelle, økonomiske og videnskabelige krav. En slående og tankevækkende pointe er det i artiklen, at der forekommer en parallelitet mellem svinekropidealet og menneskekropidealet.

I mere metaforisk forstand spiller kødets både performative og bogstaveligt spiselige format også en rolle i næste artikelbidrag, hvilket i sig selv er antydnet i artiklens titel. Som dette nummers eneste musikalske bidrag tager Martin Knakkegaard i sin artikel "**Cruising for Burgers – om kød og kødelighed i Frank Zappas *Uncle Meat***" fat på nævnte Zappa-album. Gennem deskriptive analyser gennemgår Knakkegaard her de første otte skæringer på en plade, der peger i mange retninger – herunder også på sig selv. *Uncle Meat* er, skriver Knakkegaard, en tætført pastiche sat kalejdoskopisk sammen af unikke brokker af forskellige genrer og stilarter. Den interessante slutpointe, som står i skærende kontrast til albumets titel, er det nærmest komplette fravær af kød i teksternes absurde univers. Samlet peger analysen på Zappas album som en musikalsk-ideologisk stillingtagen, som kan udtrykke – med en frase fra Theodor W. Adorno – en kritisk sandhed om samfundet.

Med Knakkegaards artikel har vi – i den forstand, at musikken og musikalbummet forstås som medier – også bevæget os ind på det mere medie- og fiktionsvidenskabelige område, der omfatter udtryk af forskellig art: i vores tilfælde litteratur, film og internet. Som det første af fire litterærvidenskabelige bidrag beskriver

Jørgen Riber Christensens "**Kødet som objekt hos Jane Austen: *Pride and Prejudice and Zombies***" en overraskende romanbestseller, hvori Jane Austens klassiske og populære roman er omskrevet ved tilføjelse af en zombieinvasion. Gennem en analyse af genreforhold, kødets rolle som objekt og af kvindepositionerne i både Austens original og i Seth Grahame-Smiths genskrivning konkluderer artiklen, at der er ræson i genskrivningen og i dens bestsellerstatus, for i zombie-versionen af *Pride and Prejudice* er driftsøkonomi forbundet med fortælleøkonomi, så Austens tematik ikke er svækket, men er opdateret, hvor kødets rolle er blevet et centralt instrument.

I det andet bidrag om litteratur – "**Criminal man, eller Lombroso revisited**" med undertitlen "Wittgensteins og Philip Kerrs filosofiske undersøgelser" – peger Kim Toft Hansen på, at kødet som fysiognomiske særkende for den kriminelle ikke bare er en del af en nu miskendt degenerationsteori, men at teorien er genoplivet i genetikken, i det mindste i Philip Kerrs science fiction-prægede kriminalroman, der foregår i den nære fremtid. I analysen af romanen *A Philosophical Investigation* fra 1992 påvises det, at biologisk determinisme kritiseres, samtidig med at Wittgensteins tidlige og sene filosofi kobles i en fælles dialektik.

Det tredje litteraturvidenskabelige bidrag handler om beat-digteren og romanforfatteren Jack Kerouac, der i en periode af sit forfatterskab og liv søgte at forene buddhistisk ophør gennem nirvana af den kødelige eksistens med en katolsk-inspireret længsel efter ophør af skyld og synd. Bent Sørensen skriver i "**Meat, Buddhism and Salvation**" om, hvorledes også Kerouacs liv præget af alkoholisme påvirkede hans digterkunst sammen med hans særlige

hybride form for buddhisme, og artiklen inddrager eksempler fra Kerouacs digte. Afsluttende og prægnant beskriver Bent Sørensen, hvorledes også Kerouacs sidste ord på dødslejet kan forstås ud fra dette labile livssyn.

I den fjerde og sidste artikel om litteratur analyserer Jan T. Schlosser i "**Jungers kødgryder**" Ernst Jüngers brug af kødets forrådnelse og mishandling som en civilisationskritik. Med særligt fokus på *Der Kampf als inneres Erlebnis* (1922) og *Das Abenteuerliche Herz* (1929) fremhæver Schlosser, hvordan Jünger gennemgående – gennem brugen af kødets forfald – fremhæver modernitetens bagside på en måde, som kan sammenlignes med lignende tendenser hos fx Edgar Allan Poe og Marquis de Sade. Dette leder Jünger væk fra oplysningstraditionen og i retningen af en mere intuitiv tilgang til civilisation.

I det næste bidrag vender vi tilbage til kødets forhold til kønsdiskussion, mens vi hermed også bevæger os ind på det mere specifikt medievidenskabelige områder – i dette tilfælde formidlingskanaler på Internettet. Kødet i den transformative forståelse bliver således af Tobias Raun i "**Skærmfødsler – en undersøgelse af det transformative potentiale i unge transkønnedes video blogs på YouTube**" analyseret fra en kønskulturel vinkel. Raun sætter her fokus på vloggeres egen dokumentation af deres transkønnede transformationsproces, der oftest antager en bekendelseslignende og ikke mindst narrativ form. Det interessante aspekt ved denne udvikling, forklarer Raun, er, at vloggen – med særligt fokus på YouTube – bringer en mulighed for at kommunikere sin identitet i et selvspejlende og dagbogslignende medium, der antager form som en global form for aktivisme. Vloggen er her et middel til at

blive set frem for hemmeligholdelse, hvilket derfor udfordrer patologiseringen af transkønethed. Kødet er i denne optik i særdeleshed blevet flydende.

I næste bidrag vender vi tilbage til kødet som et regulært udtryksmiddel, hvilket på den måde også ligger i forlængelse af det flydende kød og dets udtryksmuligheder. I "**Carnografi – David Cronenberg og skriften på kødet**" – der er dette nummers første filmvidenskabelige bidrag – stiller Claus Krogholm skarpt på instruktøren David Cronenbergs fokus på kødet. Efter en sporing af begrebet *carnografi* og den meget bogstavelig brug af fænomenet hos Franz Kafka karakteriserer Krogholm – med et rids gennem en række af Cronenbergs centrale værker – instruktørens interesse i *new flesh*, der handler om fusionen af menneske og teknologi, organisk og uorganisk, kød og metal. Dette leder til en dybere analyse af Cronenbergs foreløbigt seneste værk *Eastern Promises* og denne films særlige brug af skriften på kødet – tatoveringen. Krogholms analyser peger på, at Cronenberg generelt – og derfor også i *Eastern Promises* – er interesseret i identitetsproblematikken, som får sit eget udtryk gennem tatoveringen, der – som Krogholm påpeger – kun er 'skin deep'.

Torben Rølmer Bille bliver inden for det filmvidenskabelige område i det næste bidrag. Kød og krop er i Billes artikel "**Den udkrængede krop – brutale excesser i et filmhistorisk perspektiv**", frem for kødets og kroppens foranderlighed, snarere diskuteret i form af dets forgængelighed og destruerbarhed. Artiklen giver – med særlig fokus på kød og krop – en grundig og perspektivrig indføring i udviklingen af horrorgenren i den specifikke retning, der senest er blevet døbt *torture porn* – en type

film med særligt fokus på menneskekødets ødelæggelse. Med nedslag i filmhistorien fra særligt 1960'erne og frem, og med relevante tilbageblik gennem hele filmens historie, giver Bille – frem for en specifik genrebegrundelse – her et kondenseret rids over og beskrivelse af, hvorfor genren ser ud som den gør i dag, og hvor den synes at have antaget nye, populære former.

Stadig med udgangspunkt i film breder Fran Benavente og Gloria Salvadó blikket ud til et fokus, der også inddrager kunsthistorien. I **“From figure to figural: body and incarnation in contemporary film”** diskuterer forfatterne det, der ligger mellem det synlige og det visuelle i nutidige film med inddragelse af instruktører som fx Philippe Grandrieux, Claire Denis, Bruno Dumont, Bertrand Bonello, Catherine Breillat, David Lynch, Harmony Korine og David Cronenberg. Fran Benavente og Gloria Salvadó påviser også med eksempler fra kunsthistorien det, som Daniel N. Stern kalder for amodale perceptioner. Inkarnationen og dens mysterium er blot et af de kunsthistoriske motiver, der anvendes. Et ældre eksempel er Plinius beskrivelse af fremstillingen af en dødsmaske i det antikke Rom, hvor der blev taget et voksaftryk af den afdødes ansigt, hvilket slående understreger den kødelige synliggørelses umulighed.

Hos Johanne Stubbe Teglbjærg er inkarnationen – som også spiller en rolle hos Benavente og Salvadó – i sig selv omdrejningspunktet for artiklen. Med dette bliver fokus lagt på mere teologiske og filosofiske diskussioner af kødets rolle i forskellige sammenhænge. Kødet har siden antikken spillet en central rolle inden for særligt kristendommens tolkning af figuren Jesus. I **“Kød, krop og identitet – om betydnin-**

gen af begrebet ‘kød’ i nyere protestantisk teologi” beskriver Johanne Stubbe Teglbjærg – ud fra en protestantisk vinkel – kødets relevans for forståelsen af identitetsspørgsmålet. Kødet fungerer i denne tradition som en særlig mellemposition mellem det indre og det ydre, der er blevet fortolket på flere forskellige måder gennem teologiens historie. Teglbjærg fremhæver her fire udbredte tolkninger, og tager herfra afsæt til inddragelsen af tre aktuelle og nyklassiske trinitetsteologiske positioner fra Paul Tillich, Jürgen Moltmann og Wolfhart Pannenberg. Teglbjærgets beskrivelse er i forlængelse heraf og generelt placeret inden for en kropsfænomenologisk metodologi, der også giver hende mulighed for at give sit eget bud på, hvordan forholdet mellem kød og kristendom kan tolkes.

Forholdet mellem krop og religion er også temaet for Torben Kjersgaard Nielsen, der i sin artikel – **“At frådse i kropslighed – om krop og religion i middelalderen”** – ser nærmere på, hvordan religiøst vakte mennesker i europæisk middelalder tænkte og talte om deres kroppe. En central pointe blandt flere er, at det, vi traditionelt opfatter som middelalderens dualistiske opsplittning af krop og sjæl, ikke nødvendigvis var så entydig. Mange middelaldertænkere skelnede i stedet mellem tre sfærer – krop (corpus), ånd (spiritus) og sjæl (anima). For Kjersgaard Nielsen er det almindelige billede af middelalderdualisme derfor også en kende karikeret, af hvilken grund vi kan have svært ved at forstå og tolke tekster fra middelalderen, der beskæftiger sig med disse temaer. Kjersgaard Nielsen giver eksempler på, hvordan middelalderens forståelse af kødet og kroppen er blevet (for)trængt i nyere oversættelser. Endvidere bruger han disse perspektiver som

afsæt til også at diskutere, hvordan kroppen ikke kun blev fornægtet, men også var et medium for religiøsitet – hans begreb for dette er *religiøse atleter*, som udviste en professionel og reflekteret omgang med deres kroppe i forhold til kultivering af den og adgangen til Gud gennem kroppen.

Den kropsfænomenologiske forståelse af kødet – som også ligger implicit i det, Kjersgaard Nielsen beskæftiger sig med – ligger også til grund for Anne Elisabeth Sejtens artikel "**Det intelligente kød – træk af en begrebshistorie fra Descartes til Merleau-Ponty**". Som titlen antyder, er det en begrebshistorisk afsøgning af kødets og kroppens betydning for menneskets erkendelse af det, der er uden for kroppen. Sejtens fokus er hovedsageligt på en fransk filosofisk tradition, der udspringer af – og i opposition til – René Descartes, over oplysningsfilosofien hos Denis Diderot, for til sidst at ende i kropsfænomenologien, der oftest – og derfor også her – forbindes med Maurice Merleau-Ponty. Sejten fokuserer især på synets betydning for den fænomenologiske forbindelse mellem det indre og det ydre, men breder dette ud til en såkaldt kødets ontologi, der – som et opgør med en subjekt-objekt modstilling – tænker forbindelsen mellem den seendes kød og det synlige, verdens kød.

Også inden for det videnskabsteoretiske felt bliver kødet anvendt som en metafor for kultur, eller mere præcist for et nyere kulturbegreb, nemlig "prioric culture" i James F. McDonalds artikel "**Cultural Flesh – Social Metabolism: The Corporal Nature of Collective Forms**". McDonald tager udgangspunkt i Wittgensteins påpegnings af den semantiske usikkerhed over for begrebet filosofi, og han overfører denne usikkerhed til det nutidige

kulturbegreb. Ved at inddrage Marshall McLuhans beskrivelse af medier som noget organisk, noget metaforisk kødeligt kunne man sige, der udvider kroppen, som når en fod udvides med en sko, der igen kan udvides med et hjul osv., foreslår McDonald et "prioric" kulturbegreb baseret på den kulturelle udvidelse af menneskekroppen. Termen referer til de kulturelle kategorier som man automatisk, eller deterministisk, fødes ind i. De kan da igen udvides med den anden del af McDonalds samlede kulturbegreb "deliberate cultures", som når fx en tysker påtager sig en jamaicansk eller global rastafariidentitet.

Kød er mange ting – og forstås bredt. Kødet er en kilde til kulturelle formationer, kødet er en måde "at kende" kriminelle på, kødet er vores møde med verden, eller det kan være vores endelige afsked med den. Kødet er noget, vi spiser og dermed forlænger eksistensen af vores eget med, og kødet er et medium, som vi ændrer på og dermed sender signaler med. Kødet kan være – og har været – vores adgang til Gud, og det kan være en bestemt ramme at forstå guddommelighed igennem. Kødet er filosofisk, og kødet er banalt – og alligevel forstår vi det ikke helt. *Akademisk kvarter* sætter med dette nummer ikke en stopper for (beskæftigelsen med) kødet, men forsøger at åbne nogle veje, ad hvilke vi kan bevæge os, når skal forstå, hvordan kødet er, har været og vil blive forstået i fremtiden. Kødet skælver, kaldte en spansk instruktør engang sin film, og det er så sandelig også, hvad kødet gør, når vi ser gyserfilm, der i sig selv også diskuterer kødeligheden – ophævelsen af kødets levende eksistens. Kødet er vores væren i verden, mens verdens væren også selv trænger sig på – ind i kødet.

Artiklerne går i hvert fald i kødet på kødet, og svarene kan være mange, som det her ses. Men et lille skridt nærmere er vi hermed kommet

en fælles, humanistisk og kulturel forståelse af kødet som et forståelses- og kommunikationsmiddel.